

מישפחתו שעשה את הצעד הציוני והצטרף אל המדינה שבדרך. עד היום יש לו מיבטא אנגלוסקסי כבד, שממנו, כך סיפר, ניסה פעם להיפטר, ללא הצלחה. הוא הגיע לירושלים ושם פגש באחד הימים חבר שלו לכיתה, שעמד לבוש מדי הצבא הבריטי וניצב מאחורי גדר-התייל של מה שכונה באותם הימים בווינגרד (על שם שר החוץ הבריטי של אותם ימים ארנסט בוויין) - המקום שבו התבצרו

"ניסיתי כעם לאבד את המיבטא הזר שלי הייתי עומד מול הראי ומנסה לשנות את צורת הכתף, אבל זה לא עזר"

הבריטים בתוך ירושלים. קימחי עמד מן הצד השני של גדר-התייל הזו וזו, לדבריו, היתה אחת הפגישות המוזרות ביותר שלו. אחרי מילחמת-העצמאות היה במשך תקופה לא ארוכה עורך-דלילה ביומן ג'ורסלס מוסט. בימים למד לימודי מוזר-תיכון באוניברסיטה העברית בירושלים. זמן לא רב אחרי-כך כתב, ביחד עם אחיו, את הספר משני צידי הגיבעה על מילחמת-העצמאות. הספר הפך לרב-מכר. פרק שלם בחייו של קימחי, רב שנים (24) וכנראה גם רב פעילויות עלומות חובקות-עולם, נשאר חסוי וכזה יישאר, כנראה, עוד

שהובא אל הסלון בחוט ארוך מחדר אחר. צילצל ביום הראשון בבוקר פעמים רבות. מקצת המטלפנים היו ידידים שהתעניינו בשלומו של המנכ"ל העוזב. לקימחי בת גדולה, תמר (27), מנישואין קודמים, ושלושה ילדים מנישואיו הנורכיים - שרון, חיילת בת 19, ישי, בן 16 ומיה, הקטנה, בת 14 וחצי. רות, אשתו, היא ילידת מצרים, שעלתה ארצה עם הוריה כשהיתה ילדה בת 5. גם היא, כמוהו, אינה דוברת ערבית, והשפה שרכשה במצרים היתה השפה הצרפתית.

בגלל דבריו הקמצניים קימחי עושה רושם של איש-מעשה נמרץ. הוא אפילו אמר בבירור שהוא אינו עיין מן העבודה במשרד-החוץ, למרות העובדה שחוץ מוולטר איתן, המנכ"ל הראשון של המשרד, קימחי הוא המנכ"ל שהחזיק הכי הרבה זמן בתפקיד זה. והוא אינו מצטער אפילו על רגע אחד.

במשך חודשים רבים הורגל עם ישראל לשמוע את שמו של קימחי בנשימה אחת יחד עם אברהם טמיר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה ומחליפו של קימחי במשרד-החוץ. קימחי אמר שהם היו כמעט כמו תאומים סיאמיים. עד שהגיע הרגע שקימחי היה צריך לפנות את מקומו לטמיר, בגלל מה שכונה "אילווצים קואליציוניים", והוא נאלץ ללכת הביתה.

● אז מה, אתה מובטל עכשיו?
אני דווקא עסוק בכתיבת הרצאות שאני עומד לתת בחו"ל בשבוע הבא.
● כן, אבל זהו עיסוק זמני.
כן.

טמיר וקימחי עם פרס ומובארכ* למדו להכיר זה את זה היטב

● ומה יהיה אחרי-כך?
אינני יודע. כשאחזור, אבדוק אפשרויות ואחליט.
● יש אפשרות שתחזור למשרד-החוץ?
בשכר - לא.
● למה?
אני מדמיין לעצמי עכשיו את מה שקורה במשרד-החוץ, ואני רואה את המישרד כמו סירה שברירית ששמים עליה מאה טון מישקל עודף - או שגם אני אהיה חלק מן המישקל הזה?

● בכל זאת, היית שם שש שנים.
אבל עכשיו מביאים לשם שני שרים, סג'שר או משהו כזה, יועץ מדיני שיהיה מאוד פעיל ומנכ"ל.
● הציעו לך להיות שגריר. יכול להיית שתקבל את ההצעה?
לא. מסיבות אישיות אני לא רוצה להיות שגריר.
● יש אפשרות שתלך לפוליטיקה?
זו שאלה קשה. זה לא בלתי-אפשרי.
● זהו ניסוח מאוד זהיר.
לא סיכמתי לעצמי ואני לא רוצה לומר שאין כל סיכוי.
● חשבת על זה?
כן.
● קיבלת הצעות?
לא.

● באמצע, ליד קימחי, שגריר מצריים בישראל, מוחמד בסיוני.

● לא קיבלת הצעות ממוסלגות שור-נות? למה?
הם כנראה תחת הרושם שאני לא פוליטי, כך שלא פנו. אבל לא הייתי נכנס מייד לפוליטיקה, הייתי רוצה לצאת קצת החוצה. כבר כמעט 30 שנה שאני עוסק בשרות המדינה, אני רוצה לראות איך נראה העולם מחוץ לפני שאני נכנס שוב.

● אילו היתה ההצעה קונקרטיה, היית שוקל אותה בחיוב?
תלוי ממי ותלוי איזו הצעה.
● איזו הצעה יכלה לפתות אותך?
(השאלה גרמה לקימחי לשתיקה ארוכה ורק אחריה ענה.)
הצעה מהמפלגה הכוונה, שתבטיח פעילות. תפקיד של חבר-כנסת יכול להתאיים להגדרה הזאת?
כן.

● היית רוצה להישאר במישרד-החוץ כמנכ"ל?
אני מאוד אהבתי את התפקיד, ואני מניח שאילו היו מציעים לי להמשיך בתפקיד - הייתי ממשיך.
● נפגעת אישית מכך שלא הציעו לך?
לגמרי לא. ציפיתי לזה. תיארתי לעצמי שיהיו קשיים פוליטיים, או נכון יותר לומר קשיים קואליציוניים. ידעתי שלשמעון פרס אין שום דבר נגדי אלא להיפך, ואני משוכנע שהיינו יכולים לעבוד יחד.

● ובכל זאת, על הכוונה להחליף אותך נודע לך מהעיתונים?
נודע על הכוונה מהעיתונים כי כך זה קרה, אבל לא הופתעתי במיוחד. הייתי מודיעף לשמוע את זה משיעור פרס ולא מהרדיו.
● והוא קרא לך להסבר?
כן, והוא הסביר.

● מה הוא אמר?
הוא נתן לי הרבה מחמאות, הרגיש שיש לו אמון מלא בי, שהוא היה מאוד רוצה שנעבור יחד, אך יש אילווצים קואליציוניים, ולכן הוא נאלץ לעשות את מה שהוא עושה.
● לא חיבת ששמיר יציע לך משהו בהמשך?
הודעתי מזמן שאין לי שום רצון לעבור למישרד-ראש-הממשלה.

● אתה פוחד שיהיה לך קושי באיש של שמיר, או באיש-ליכוד?
אני לא איש-ליכוד, ולכן גם לא חשבתי שיש מקום בשבילי לעבור למישרד-ראש-הממשלה.
● הייתה הצעה כזאת?
לא. כי הבהרתי שאני לא רוצה.

● דיברת לפני כמה ימים על פרי ליטויציה של מישרד-החוץ, הרי גם אותך הביאו מבחון לתפקיד המנכ"ל.
אבל לא הביאו אותי מסיבות פוליטיות. אילו הייתי חבר-מפלגה, אפשר היה לומר שזו פוליטיזציה, אבל הכירו - בצדק או שלא בצדק - ככישורים שלי, ונחרו בי לתפקיד. אלה שני דברים שונים.

● אתה חושב שלאיש פוליטי לא יכולים להיות כישורים מיקצועיים?
אני לא אמרתי את זה ולא התכוונתי למיקרה שלי או של טמיר. יש לו הרבה כישורים.
● אתם הסכמתם בזמן האחרון לצמוד בלתי-נספר.
תאומים סיאמיים.

● זה רק נראה כך באופן חיצוני, או שיש לזה גם צד פנימי-אישני ביניכם?
עברנו יחד במשאומתן על טאבה, כמשת ומתן עם הלבנונים, כמה שכונה הסכם ה-17 במאי, ובמשאומתן על הכוח הרב-לאומי. הרבה מאוד עבודה אינטנסיבית יחד, כך שלמדנו להכיר זה את זה היטב ועבדנו יחד.
● הפכתם גם חברים אישיים, מחוץ למיסגרת העבודה?
אינני יודע איך אברשה ישיב לשאלה זו, במיוחד אחרי כל הנושא שהוא הפך להיות יורשי במישרד-החוץ.

● ביקרת פעם בביתו, הוא הזמין אותך לחתונה שלו?
לא.
● היו לכם פגישות מחוץ למיסגרת העבודה?
הוא ביקר אצלי כמה פעמים כאן, בבית.
● הוא התנצל לפניך על שהוא מחליף אותך בתפקיד, דיברתם על זה?
היתה שיחה טלפונית קצרה בינינו, כאשר בירכתי אותו על מינויו ועל נישואיו, וסיכמתי איתו את סידורי החפיפה, ואז הוא אמר לי שהוא מקווה שאני לא חושב שהוא היה מאחורי מה שקרה.
● זהו?
כן.

● ציפית ליותר?
לא.
● משום שאתה מכיר את טמיר?
כן.

● במבט לאחור, אתה מצטער שעיזבת את המוסד ויצאת החוצה?
להלוטין לא.

● גם לולא הציעו לך את תפקיד מנכ"ל-החוץ, אתה חושב שבכל מקרה היית עוזב את המוסד?
אני לא בטוח, אבל עובדה ששמיר הציע לי, אתה מיוודד עם יצחק שמיר?
יש הערכה הרדית, כואי נגיד ככה.
● גם במוסד?
כן.

● ואם נלך עוד יותר אחורה - אתה מצטער שהלכת למוסד?
לא. נהניתי מאוד ממה שעשיתי.
● לא חשבת על קריירה אחרת, של עיתונאי או של סופר?
לא.

● יש סיכוי שתחזור לעיתונות?
אינני יודע.
● הכל פתוח בפניך ושום דבר עדיין לא ברור לך?
עברתי עד לפני שבוע בטמפו מלא כמנכ"ל מישרד-החוץ, ולא עסקתי בהכנות של מה שיהיה אחרי זה. עכשיו אני אתחיל לעשות סידורים. בינתיים הכל פתוח.

● הטילו דווקא עליך את ניהול המשאומתן עם מצריים בגלל סיבה מיוחדת?
אני חושב שזה טיבעי שיטילו עליי, כמנכ"ל מישרד-החוץ.
● אהבת את זה?
כן.

● כמה פעמים היית במצריים?
עשרות. כשהייתי ראש ממשלת המשאומתן לכוח הרב-לאומי, ביקרתי באותה שנה 13 פעמים במצריים. חוץ מאותה שנה הייתי עוד עשרות פעמים.

● זו הרגשה של שליחות?
כן, אם את רוצה. אני מאמין בלב ובנפש בצורך להדק את הקשר עם המצרים ולחזק את השלום עם מצריים. אנחנו חלק מהמירווח-התיכון במלוא מובן המילה, ומה יותר חשוב מאשר לחזק את השלום עם המדינה הערבית הגדולה ביותר?
● אתה מרגיש שאתה מכיר את העם המצרי, אוהב אותו?
בהחלט כן.

● בארץ לא בליכד אוהבים אותם.
אני יודע. אני מבדיל בין מצריים כמדינה, ובין כמה פקידים שלא כולם בעד השלום, ולעיתים הדיעה שישראל מקבלת על מצריים היא דיעה שנוצרת מהמגע עם הפקידים הקיצוניים נגדנו, ולא מהיחסים ומהמגע עם מצריים כמצריים.

● היה קשה לנהל איתם משאומתן?
לא.
● הם היו עקשניים.
הם מאוד עקשניים, והם טובים מאוד. יש להם אנשים בהחלט מיקצוענים מאוד, וזה לא היה קל מהבחינה הזאת. יחד עם זאת, מבחינת הכנסת אורחים ואווירה נינוחה וידידותית, לא היתה בעיה בדרך-כלל.

● יצרת איתם קשרים מחוץ לקיש רי-עבודה? נסעת לבקר אותם?
נסעתי עם המישהפה וכל הילדים כמכונת, ובילינו חופשה נחמדה במצריים.
● ביקרת חברים שם?
כן.

● היית אצל מישהו מהם בבית?
בהחלט.
● נולדת באנגליה והתגלגלת לישי ראל, אלו שני עולמות שונים?
בהחלט.

● אתה כבר הרבה שנים פה, אך יש לך עדיין מיבטא זר מאוד חזק.
ניסיתי פעם לאבד אותו. הייתי עומד מול הראי ומנסה לשנות את הפה שלי כשאני מדבר כדי להעלים את המיבטא, אבל זה לא עזר.
● המיבטא הזר הפריע לך?
פעם כן. אפילו ניסיתי לרבר עם חית ועין גרוניות, כדי להתגבר על זה, אבל אי-אפשר כנראה לעשות משהו נגד המיבטא.
● והזין מעניין המיבטא. אתה חושב שהתמזגת במיזרח-התיכון?
להלוטין, אחרת לא הייתי מחזיק מעמד כאן.
● כשאתה נוסע לאנגליה, אתה מריגיש שאתה מגיע הביתה?
חס וחלילה.